

Kalottspel

Dansende demoner i grotta

RUNDHAUG: Med litt bakgrunnskjennskap til historia om Siss og Unn i «Isslottet», ligger forståelsen av danseforestillinga «Kan du sjå det på meg?» lett tilgjengelig.

Mari Tollefsen

Allerede fra døra åpnes er du på vei inn i en underlig, noe ubehagelig, men spennende verden. Publikum får tidlig små indikasjoner på hvem de skal møte senere, og stemningen settes raskt. En vandråpe fra grottehimlingen faller på nesa, og du er i isslottet. Bevegelsesmaterialet danserne har tatt med seg på scenen i grotta, er moderne, nyskapende og søkende. Ofte kan det være utfordrende for publikum å følge slike uttrykk, men her forholder danserne seg hele tiden til hverdagslige bevegelser i kroppsspråket vårt. Dermed kommer du ikke langt på mentalt avveie før du hentes inn i noe gjenkjennbart.

Demoner

Det er naturlig nok forholdet mellom Siss (Ingeleiv Berstad) og Unn (Elle Sofie Henriksen) som er i fokus i denne 30 minutters forestillinga. Et komplekst, underlig og flerdimensjonalt forhold som krever et dypdykk i materialet for å hente ut kjernen i historia. Likevel har koreografene Henriksen, Sigurd Johan Heide og Silje Onstad Hålien klart å holde tråden oppsiktsvekkende enkel. En felles, åndelikkende figur speiler kvinnes

indre kvaler og knytter sekvensene sammen. Denne kan med fordel studeres nærmere for å få grep om rollen og det som foregår mellom Siss og Unn. Det er også her vi finner de tydeligste henvisningene til folkedansen. Heide bringer frem en til dels uskyldig, dels fandenivoldsk stemning inn mellom de to kvinnene, og kan tidvis oppfattes som demonen som bygger opp og ødelegger.

Vage hentydninger

Tittelen «Kan du sjå det på meg?» fanger oppmerksomhet. Med kjennskap til historia bak faller tittelvalget naturlig, og spiller så kraftig på nysgjerrigheten at den vanskelig kan passere ubemerket. Men underveis i forestillinga kommer ikke danserne dypt nok i materialet til at tittelen får den oppmerksomheten den fortjener. Mystikken rundt forholdet mellom Siss og Unn er satt, men dilemmaet blir ikke viet nok oppmerksomhet. Det er lett å spørre «Hva er det jeg kanskje kan se på deg?» og «Hvorfor lurer du?». Her ender man opp med å glemme tittelen og spørsmålene som dukker opp i forbindelse med den, underveis. Det er imidlertid vanskelig å se hvordan det skulle gjøres annerled-

DRAMATISK: Dansegruppa tar i bruk sterke virkemidler når Unn (Elle Sofie Henriksen i midten) går for langt inn og fryser fast i «Isslottet». Siss (Ingeleiv Berstad) leter og leter. Til høyre ser vi den åndelikkende figuren i Sigurd Johan Heides skikkelse.

NÆRT OG VANSKELIG: Siss og Unn utvikler et underlig, men nært vennskap. Jo tettere og nærmere de kommer, jo vanskeligere blir det å få bukt med knuten som oppstår mellom de to.

DEMON: Det er ikke lett å si hva som foregår i sinnet på Siss og Unn. Sigurd Johan Heide (t.v.) fyller oppgaven med å synliggjøre det man ellers ikke kan se. Bak forviller Unn (Henriksen) seg i «Isslottet».

es. Tidsramma går litt på bekostning av en tittel som kanskje var avgjørende for å trekke publikum ut av sofaen.

Sitter i

Men når publikum først er ute av sofaen, er det viktigste å gi dem en opplevelse som sitter og som setter tankespinnet i gang. Helhetsopplevelsen med et fantastisk flott lydteppe fra Snorre Bjerck og en livfull og kontrastfylt lysføring av Tor S. Ditlevsen lager gåsehud og slipper

haka flere hakk nedover. Om tittelen ikke blir fullstendig forsvart underveis, legger forestillingen likevel opp til drøfting og gir mange sterke inntrykk gjennom vakre bilder og gripende virkemidler. Nærværet fra sterke dansere og ei gripende fortelling gjør det vanskelig å legge det hele bak seg når man forlater grotta. Og er det noe som kjennetegner en god forestilling, så er det nettopp at den ikke forsvinner ut av hodet selv om du forsvinner ut av salen.